

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

TÉMA

HALLOWEEN NA GYBY

NOVÉ TVÁŘE GYBY

ROZHOVORY S UČITELI

KUKÁTKO

BETHRIFTY

NAŠI PŘEDKOVÉ

JAK VZPOMÍNALI SLOVANÉ
NA ZESNULÉ

TIPY NA ČTENÍ

KLAUN V KUKUŘIČNÉM
POLI

INSPIREVIEW

BRANKY, BODY A TAK DÁL,
ROZHOVOR S BARBOROU
ČERNOŠKOVOU

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

ODKAZ EDGARA ALLANA
POEA NA NETFLIXU?

RECENZE

NOČNÍ MŮRA ZE ŠVÉDSKA,
MIDSOMMER

POJĎME SI ZAHRÁT!

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S
DEAD BY DAYLIGHT

CO JSOU ZAČ?

ELEKTRICKÁ KŘESLA

VĚŘTE NEVĚŘTE

JE TO PRAVDA? HÁDEJTE!

MYSLÍM, TEDY JSEM

ÚZKOST JE SKRYTÉ
TRÁPENÍ GEN. Z

HALLOWEEN NA GYBY

Jak jste si podle výzdoby, plakátů vylepených po škole nebo podle svého kalendáře mohli všimnout, v úterý 31. října proběhly u nás na škole oslavy Halloweenu – pro španělskou sekci známý jako Día de los muertos, který náležitě oslavili tradičním oltářem pro mrtvé a barevnými papírovými girlandami “papel picado”, které zdobily jejich chodby. Nechyběly ani všem známé lebky hrající všemi barvami.

Zbytek školy se během pár dní proměnil v pavučinami zahalenou říši divů a bylo jistojistě prokázáno, že naši studenti nevynikají jen po akademické stránce, ale oplývají i kreativitou. Posledních pár let překvapují učitelský sbor stále lepšími a lepšími kostýmy. Letos se po chodbách potulovaly třeba želvy ninja nebo zpívající trio hlodavců v barevných svetrech.

Ze vzdálené školy Alfey se na GYBY přiletěl podívat klub Winx a učitelé i žáci se museli mít na pozoru před obrovským žralokem bílým, který nás připlul pozdravit z Oceánie. A nakonec po veškeré zábavě se na podzimní úklid vrhl mladý tým veselých popelářů.

Ani profesori však nelenili – přes nebezpečně vypadající zapečetěné dveře kabinetů byli sami velice otevření a nápadití s odměnami, které si studenti známou kolednickou říkačkou “Trick or treat!” mohli získat.

Bylo to pro ně však opravdu pokaždé tak jednoduché? Ani nápad! To by nebylo naše gymnázium, aby nás učitelský sbor trochu neotestoval.

Pan profesor Mráček zkoušel naši odvahu a vytvořil skvělou atmosféru provizorním domem hrůzy, jiní učitelé zase otestovali naše mozkové závity a nechtěli se sladkostí vzdát bez boje – a bez odpovědí na pár otázek.

Přesto si ale všichni koledníci bezpochyb osladili den dostatečně na to, aby během listopadu ještě navštívili zubaře. Doufáme, že se na vás všechny můžeme těšit příští rok, pokud vás do té doby nesežere strašidlo!

NOVÉ TVÁŘE GYBY

ROZHOVOR S PETROU HORALÍKOVOU

Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel? Pokud ne, čím jste chtěla být?

V době, kdy moji spolužáci chtěli být astronauti a spolužačky modelky, já jsem snila o tom, že budu archeoložka. Představovala jsem si, jak budu cestovat, hledat poklady a zkoumat artefakty. Postupem času se ale tento sen nějak rozplynul a zanedlouho potom jsem začala přemýšlet nad povoláním učitelky. Líbila se mi představa, že budu moct své vědomosti předávat dál. A v té jsem se utvrdila na střední škole, kde jsem si jako druhý cizí jazyk vybrala španělštinu. Od té doby jsem už měla jasno, jakým směrem se budu dál ubírat a jaký předmět budu chtít vyučovat.

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Na této škole zahajuji svůj čtvrtý rok ve školství. Při dokončování magisterského studia jsem začala pracovat jako asistentka ve škole pro děti se speciálními vzdělávacími potřebami. Po dvou letech jsem se rozhodla tuto pozici opustit a šla jsem učit angličtinu a španělštinu. Nicméně jsem se chtěla naplno věnovat hlavně španělštině, což se mi tady na naší škole splnilo. I přes náročné momenty, které s sebou nese vstup do nového a neznámého, sem chodím moc ráda. Mám kolem sebe skvělé kolegy a studenty a jsem šťastná, že v tomto prostředí můžu dělat práci, která mě tak baví. A vtipných historek už pár mám, ale jako první se mi vybavil moment po pohovoru, kdy jsem netrefila ven z budovy a musela se ptát na cestu ven paní uklízečky.

Jakým životním mottem se řídíte?

Od každého člověka, který se v našem životě ocitne, bychom se měli něco naučit. Každá lekce, nebolestná či bolestná, je v závěru k nezaplacení.

Byla jste již od začátku pevně rozhodnuta vyučovat předmět, který vyučujete?

Zde navážu na první otázku. Na gymnáziu jsme měli perfektní učitelku španělštiny. Byla spravedlivá, chápavá a obětavá, uměla skvěle učit a milovala všechno, co bylo spojeno se španělštinou. Vždy vyprávěla o španělsky mluvícím světě s takovým nadšením, že ho zanedlouho dokázala přenést i na mě. Tehdy jsem se rozhodla, že se španělštině začnu věnovat víc a jakmile jsem se do toho pustila, úplně mě pohltila a už nebylo cesty zpět.

GYBY NOVÉ TVÁŘE GYBY

ROZHOVOR S JAKUBEM NOVOTNÝM

Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel? Pokud ne, čím jste chtěl být?

To, že chci být učitel jsem se rozhodl asi tři měsíce před maturitou. Jinak jsem celou dobu mířil jinam, protože rodiče řekli, že buď budu právník nebo doktor. Jinou vysokou školu mi nezaplatí. Takže jsem měl i středoškolskou odbornou činnost, abych měl plusové body, a dokonce jsem i podal přihlášku na medicínu, ale pak jsem si řekl „Ty jo, sedět v ordinaci a poslouchat lidi, že je něco bolí... já chci radši šikanovat děti, házet po nich míče, nutit je běhat, dělat angličáky a mlátit je klackama“. Takže jsem si řekl, že učitel bude lepší, a nakonec jsem ani nešel na přijímačky na medicínu. Vybral jsem si tělocvik a biologii, protože jsem si říkal, že mě to bude bavit víc. A musím říct, že to byla skvělá volba, a i rodiče to tak vidí. A jinak čím jsem chtěl být? Mimo doktora tak po tatkově hajný, chvíli voják, popelář...

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Na škole se mi líbí moc. Ještě během studia na vysoké jsem učil pět let jinde a je to tak neuvěřitelný rozdíl, že i když jsem se časem chtěl vrátit z Brna k nám na vesnici, tak tady se mi líbí natolik, že bych klidně v Brně zůstal, protože tady na škole jsem snad ještě neměl necvičícího. Vtipných historek mám opravdu spoustu. Vzpomínám si, že když jsme jeli připravovat adaptační kurz, tak mi kolegové řekli, že mají nachystané nějaké rozcvičky stanečky, které já mám taky velmi rád, takže jsme se od desíti hodin večer asi hodinu a půl navzájem učili různé tanečky.

Byl jste již od začátku pevně rozhodnut vyučovat předmět, který vyučujete?

Určitě jsem chtěl učit tělocvik, protože mě zajímá lidské tělo, lidský mozek, a proto učím i biologii, poslouchám různé podcasty o psychice a chodím na kurzy, abych se ještě nějaké věci naučil. I zvířata mě hrozně baví. Zatím si ale stojím za tím, že tělocvik je prostě top a že ho mám na většinu úvazku. Ale věřím, že casem až trochu zchátrám, tak se uchýlím spíš kvůle biologii. Ale ano, vždycky jsem chtěl učit tělocvik a biologii.

Jakým životním mottem se řídíte?

Můj životní cíl je, že chci dělat radost ostatním. Když se snažím být hyperaktivní, pozitivní a podobně, protože chci, aby se lidi kolem mě smáli. Občas to může být i na sílu, i když se mi zrovna smát nechce, ale naštěstí platí „fake it till you make it“, takže čím víc se snažím rozesmávat okolí, tím víc to platí i na mě. Ale moje motto je hlavně užít si život a taky „čím větší trapárna, tím větší sranda“.

NOVÉ TVÁŘE GYBY

ROZHOVOR S **VOJTĚCHEM DVOŘÁČKEM** A **MIRKEM HAVRÁNKEM**

**Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel?
Pokud ne, čím jste chtěl být?**

Určitě ne. Když jsem byl kluk přál jsem si být voják, později sportovní redaktor. Dětské sny pak někdy uplynuly a dlouho jsem nevěděl, jaké povolání by mě v dospělosti naplňovalo. Rozhodnutí stát se učitelem padlo až při studiu na vysoké škole, kde mě nadchli inspirativní pedagogové a řekl jsem si: chci být jako oni, ne-li lepší!

Jakým životním mottem se řídíte?

Životních mott mám hned několik, například titulní motto mé oblíbené knihy Stařec a moře: "Člověka lze zničit, ale ne porazit."

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Zatím jsem velice spokojen, zejména se začleněním v kolektivu učitelů a prací s žáky a studenty. Ano, jde o mou první zkušenost, čemuž nasvědčuje i můj "mladistvý" vzhled. K tomu se váže i několik vtipných příhod. Například když na mě jedna z kolegyň v jídelně "vyběhla", protože si myslela, že jsem student, který předbíhá.

Byl jste již od začátku pevně rozhodnut vyučovat předmět, který vyučujete?

Vyučuji tělesnou výchovu a zeměpis. Sport a pohyb hraje odjakživa podstatnou roli v mém životě, proto to byla jednoznačná volba. S geografii to tak jasné nebylo, cestu mi ukázali až zmiňovaní učitelé na vysoké škole.

Byl jste již od začátku pevně rozhodnut vyučovat předmět, který vyučujete?

Matematiku jsem chtěl vyučovat vždy, s informatikou to je lehce komplikovanější.

Jakým životním mottem se řídíte?

Pravda a Lásky musí zvítězit nad Lží a nenávistí.

**Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel?
Pokud ne, čím jste chtěl být?**

Vysněné povolání z dětství si již nepamatuji a v pozdější době už jsem tímto směrem nikdy nepřemýšlel. Hledám nějaký průnik mezi svými ambicemi a službou společnosti. Učitelské povolání, obzvláště orientované na adolescenty, tu druhou zmíněnou kategorii naplňuje maximálním způsobem.

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Na škole se mi moc líbí, přijde mi, že se posouvá velkým tempem vpřed a začíná se v jistých směrech vzdalovat dalším brněnským gymnáziím. Učení na této škole je mojí první větší zkušeností ve formálním vzdělávání. Co se vtipné historky týče, tak mě nejvíce zatím pobavilo, když se mě jedna nejmenovaná studentka zeptala: "Co to v té armádě vlastně děláte?", což mě tak nějak pobavilo a rozhodilo, že jsem na otázku nedokázal odpovědět jinak, než "normální armádní věci".

NOVÉ TVÁŘE GYBY

ROZHOVOR S **MARTINOU HETCLOVOU** A **JANEM BERNARDEM**

Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel? Pokud ne, čím jste chtěla být?

Povolání učitele jsem vždy brala jako jednu z možností své životní náplně, ale nečekala jsem, že si mne najde tak přímočaře a rychle. Mnoho mých někdejších spolužáků z univerzity pracuje mimo tento obor, takže jsem zřejmě měla štěstí. Nicméně nejsem člověk, který by se chtěl trvale věnovat jediné věci, takže kromě učení tady na gymnáziu funguji i jako lektorka francouzštiny a když je příležitost, také jako korektorka a editorka. Kombinace těchto činností mi zcela vyhovuje, ale zároveň se těším, co dalšího mi ještě přijde do cesty.

Jakým životním mottem se řídíte?

„Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal.“ Českým králem se asi sotva kdy stanu, nicméně přístup nevzdat se bez boje je mi blízký.

Jakým životním mottem se řídíte?

Chovej se k druhým tak, jak chceš, aby se druzí chovali k tobě. Je to parafráze z jedné staré "chytré" knížky. Když tak se stavte v kabinetu 328, kdybyste chtěli vědět z jaké.

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Ted' již učím pátým rokem, takže tohle je již má druhá zkušenost. Jak se mi tu líbí? Hodně! A vtipná historka. Až na moje šedé vlasy vypadám asi tak moc mladistvě, že si mě někteří zaměstnanci a kolegové pletou se studenty. Tak už se mi jednou stalo, že mi kolegyně chtěla po zvonění vynadat, jak to že nejsem ve třídě, nebo v jídelně, když jsem první den nevěděl, kam se dává tácek, jsem taky dostal vyhubováno. Beru to jako vtipnou historku a nemám jim to určitě za zlé.

Byl jste již od začátku pevně rozhodnut vyučovat předmět, který vyučujete?

Ano, jakmile jsem začal přemýšlet nad učitelstvím, tak to bylo jediné nad matematikou a fyzikou.

Byla jste již od začátku pevně rozhodnuta vyučovat předmět, který vyučujete?

Rozhodně. Češtinu a francouzštinu jsem si vybrala jako své obory, takže po tom, co jsem učila i jiné předměty (a ne vždy úplně dobrovolně), si je užívám.

Jak se Vám zatím na naší škole líbí? Jsme Vaše první zkušenost? Máte již nějakou vtipnou historku, která se Vám na naší škole stala?

Na škole se mi líbí, zatím se mi podařilo zabloudit jen jednou. Na opravdu vtipnou historku nicméně zatím čekám.

Před GYBY jsem učila i na jiných školách, mám zkušenost také ze soukromého sektoru a jazykové školy.

Bylo vždy Vaše vysněné povolání učitel? Pokud ne, čím jste chtěl být?

Asi jsem neměl jedno vysněné povolání, o kterém bych snil většinu mého života. Když jsem byl ve školce, tak jsem chtěl být autochemik. Ano, skutečně auto-chemik, protože mě fascinovali auta, učil jsem se nazpaměť jejich značky, a zároveň můj táta pracoval v chemičce, takže z toho vznikl auto-chemik. Po gymnáziu jsem vůbec netušil, co bych chtěl dělat, ale bavila mě matika a fyzika, tak jsem šel studovat tady v Brně strojní inženýrství na VUT. V průběhu studia jsem si říkal, že to není ono. Vždycky mě bavilo pracovat s mládeží, například jsem jezdil 10 let na letní tábory jako vedoucí. Tak jsem to chtěl spojit s tím, co studuji a od druháku vysoké školy jsem již snil o profesi učitele matika/fyzika. A splnilo se to.

PŘÍZRAK VINTAGE MÓDY V HALE 76

Německo, Polsko, Slovinsko, Chorvatsko, Rakousko, Slovensko a nedávno i Česko zažilo pojízdný „sekáč“. BeThrifty slibuje výběr z exkluzivních secondhand kousků – šaty, trička, sportovní oblečení, kabáty a bundy – to a mnohem více nás může čekat mezi stojany plnými kvalitního vintage oblečení.

Tento původem rakouský secondhand nabízí oblečení po kilech – za 1 kilo oblečení zaplatíme 900Kč, cena větší či menší váhy se dále odvozuje od ceny jednoho kila. Pro návštěvu vintage kilo výprodeje je třeba si zakoupit vstupenku online za legendárních 0€.

Má návštěva 29. září začala velkým očekáváním a skončila velkým zklamáním. Po vstupu do Haly 76 (původního místa pro výrobu traktorů Zetor, dnes dějiště různých festivalů a akcí slibující nezapomenutelné zážitky) mě okamžitě překvapilo malé množství regálů s oblečením. Výběr evropského secondhandu (z hlediska kvantity) byl mnohem horší, než co nabízí některé naše brněnské sekáče.

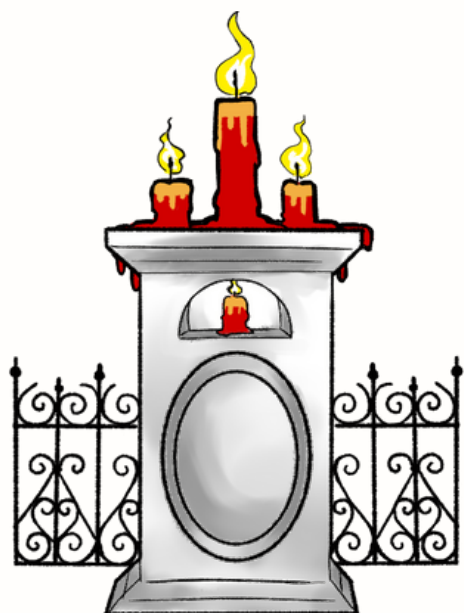
Poloprázdná hala se ale rychle zaplnila velkým množstvím návštěvníků, kteří však odcházeli stejně rychle, jako přicházeli. Slibovaná dobrá kvalita oblečení a různorodost výběru byla oproti prezentaci na sociálních sítích chabá. Regálům vládly výrobky s logem Adidas či Puma a některé kousky „vintage“ oblečení byli tak vintage, až se skoro rozpadaly. Obecně vzato ale celá akce nebyla úplně „propadák“ – mezi regály se přeci jen daly najít i zajímavé kousky oblečení v relativně obstojném stavu.

Rozpor mezi realitou a ideálem prezentovaným na sociálních sítích je zřejmý. Zvelkého, originálního a nezapomenutelného výběru se v realitě stává pouze průměrný sortiment oblečení, a proto budoucím návštěvníkům brněnského či ostravského BeThrifty nedoporučuji velká očekávání. Zároveň je ale pravda, že šťastlivec s bystrým okem určitě dokáže najít poklady.

NAŠI PŘEDKOVÉ: JAK VZPOMÍNALI SLOVANÉ NA ZESNULÉ

Určitě jste minulý týden přišli na Halloween převlečení za nějakou filmovou postavu, celebrity či předmět. Slované ale tento svátek slavili zcela jinak. Tradice skoledováním a kostýmy prorazila do Česka celkem nedávno. Podstata tohoto svátku byla pro Slovary trochu jiná. Pozdější verze keltského svátku Samhain, Dušičky, se slaví dodnes. Dušičky všichni moc dobře známe: celá rodina nasedne do auta, jede na hřbitov, kde u hrobu svých předků zapálí svíčku, někomu ukápně pár slz a všichni vzpomínají.

První verzi Dušiček na našem území byl již dříve zmíněný keltský svátek Samhain. Jednou z tradic bylo prostírat u večere i pro zesnulé příbuzné, u kterých se čekalo, že přijdou rodinu navštívit, či vystavovat vohně zapálenou svíčku, často ve vyřezané řepě, která měla bloudícím duším mrtvých posvítit na cestu. Samhain znamenal konec keltského roku a slavil se v noci z 31. října na 1. listopadu, což je ostatně i datum dnešního Halloweenu. Právě i Halloween má kořeny v Samhainu, jen při Halloweenu se vyřezávají dýně.

Svátek všech svatých jako takový zavedl křesťanský Východ, kde se slavil již od 4. století, což bylo ve stejnou dobu, kdy ho slavili Keltové. Rozdílem bylo, že Keltové byli pohané, a proto se římský misionáři v Británii a Irsku snažili tímto svátkem skoncovat. Zavedl se svátek, který byl částečně podobný původní tradici – uctívalo se a vzpomínalo na mrtvé; jen se už neuctívali bohové, ale křesťanští světcí. V Římě se tento svátek začal slavit v 9. století. A protože světcí a obyčejní lidé nemohli být slaveni ve stejný den, přibyl i 2. listopad jako Památka všech zemřelých (právě Dušičky). U Slovanů a Keltů se ovšem bohové i obyčejní lidé uctívali ve stejný den.

A teď ke slovanským tradicím. Slovanské oslavy podzimu nemají na našem území zase tak dlouhou tradici, nebo alespoň nevíme o mnohém z nich. Proč? Většina zachovalých zdrojů je až od křesťanských spisovatelů, a těch taky není mnoho, jelikož Slované neměli s Řeky ani Římany žádné výrazné styky. Přesto se různé střípky najdou, ať už od archeologů i díky tradicím a pověrám, které žijí dodnes. Různé názvy pro slovanské svátky mrtvých zaznamenané v Rusku či Polsku jsou Dziady, Dědy nebo též Rusalčin velikden. Předpokládá se, že byly dříve slaveny i u nás. Prováděl se velký úklid, duše zemřelých se lákaly ke stolu skrze dobré jídlo. To bylo dokonce na stole necháno i přes noc. Zapalovaly se samozřejmě i svíce, dříve se na slovanských hrobech zapaloval i velký oheň. Zvláštní pro Slované nebylo ani na hrobě hodovat. Jídlo se nakonec na hrobech nechávalo jako obětní dar.

Na otázku, proč nechali Slované na hrobě shnilé jídlo, vám bohužel neodpovíme. Třeba chtěli Slované odpudit demony i shnilým jídlem, pokud by nepostačily svíčky:)

PS: V příštím díle se podíváme na slovanské Vánoce. To bude nejspíš poslední díl, ve kterém se budeme bavit o slovanských svátcích. Pokud máte nějaké téma, které byste rádi v této rubrice viděli (o Slovanech či slovanských jazycích samozřejmě), neváhejte zaslat své nápady, budeme za ně moc rádi! Můžete se těšit i na zbrusu nové slovanské okénko, jeho téma ale prozatím zůstane tajemstvím.

KLAUN V KUKUŘIČNÉM POLI - RECENZE

Dnes se podíváme na ne tak známý horor napsaný americkým spisovatelem Adamem Cesarem – Klaun v kukuřičném poli. Tato kniha byla napsána v roce 2020 a již v roce 2022 se dočkala i druhého dílu.

Hlavní hrdinka Quinn Maybrooková se se svým otcem přestěhuje do malého, podivně vypadajícího městečka Kettle Springs, kde je hlavním maskotem právě podivně vyhlížející klaun. Oba tu po traumatické události chtějí začít nový život.

Jenže městečko se pomalu ale jistě řítí do záhuby. Většina obyvatel se domnívá, že za vše špatné mohou teenageři. To oni uspořádali párty, kde zemřela jedna z nich, také mohli za požár vyhlášené místní továrny. Město je rozděleno na obyvatele uznávající starý a nový pořádek. A tak se do toho vsadí pár klaunů. Protože když všechny své nepřátele vyvraždíte, automaticky vyhráváte jakýkoliv argument. A jak to celé dopadne? To se budete muset dozvědět sami.

Kniha se čte úplně sama, děj plynul rychle před očima. Kniha je napsána klasickým americkým stylem. Jsou zde známé motivy jako např. malé město, záhada nebo středoškoláci, a tak byl příběh ze začátku trochu průhledný. I když ke konci zde bylo pár nečekaných plot twistů. Jednoho z nich se můžete dočkat například v motivu lásky a vztahů.

Kniha by se dala spíše popsat jako takový dětský horor. Vraždící scény zde nebyly nijak zvlášť popsané, ale o to více to bylo odpočinkovější. Je to kniha, u které člověk jednoduše nemusí myslet, když nechce. I když prostor k zamyšlení je tu také, druhá půlka knihy se odehrála poměrně ráz na ráz, takže se zde někdy vyskytlo i pár menších děr v ději, a proto si pár detailů musíte domyslet.

Ale i přes veškerou kritiku, kterou tato kniha schytala, bychom tuto knihu ohodnotili kladně, protože se jedná o příjemně odpočinkový slasher horor.

BOJÍTE SE RÁDI?

Bojíte se u hororu rádi? I to vypovídá něco o vaší osobnosti. Bylo zjištěno, že milovníci hororů většinou vyhledávají silně emoční zážitky a mají rádi pořádnou dávku adrenalinu. Další teorie nám říká, že sledující hororu můžeme rozdělit do čtyř skupin. První je the gore watcher, který se identifikuje s vrahem. Druhý je the thrill watcher, představující si sebe jako oběť. Třetí je the independent watcher, který se těší z vítězství kladné postavy. A poslední je the problem watcher, který se na horory dívá spíše za trest a neužívá si je.

Teorii proč si horor užíváme je spousta. Například evoluční teorie, která říká, že jsme se naučili bát během vývoje a kvůli tomu se bojíme více zvířat než nadpřirozena. Mezi postavami často vystupují klaunové a lidé v maskách. Strach z nich je velmi přirozený a častý, vzhledem k tomu, že u nich nedokážeme správně číst mimiku pochopit jejich chování.

JAKÝ JE DOBRÝ HOROR?

Napínavý, důležitý a nereálný. Proč? Napínavý, abychom udrželi pozornost, důležitý, aby nám nepřišel trapný a směšný, a nereálný, aby náš strach nepřekročil meze a pořád bychom věděli, že je to jen film.

BARVY HORORU

Pro filmaře hororů je spektrum barev velké téma. Mají obrovský vliv na naše prožívání scény, a i na celkový dojem. Typická barva hororu je černá, jako symbol strachu, sofistikovanosti nebo smrti. Černou doplňuje bílá jako čistota nebo nevinnost. Velmi častá je v hororech také červená. Bylo dokázáno, že jen pohled na ni zvedá krevní tlak. Symbolizuje krev, ďábla nebo oheň. Tomuto oboru se říká psychologie barev a používá se například i v marketingu.

BRANKY, BODY A TAK DÁL

Milí čtenáři, jistě znáte ten úžasný pocit úlevy, když se po dlouhém dni plném učení, kroužků a úkolů konečně doplazíte domů. Školní batoh přistane pod stolem, dveře od ledničky vrznou v pantech a vy sebou s nějakou ukořistěnou mňamkou praštíte na gauč k televizi, odhodláni strávit pár vzácných chvil sami se sebou a nějakým pěkným pořadem. Po stisknutí ovladače se na obrazovce objeví zelenobílé studio a vstříc vám kráčí usměvavá světlovlasá paní v šatech. Ano, paní moderátorku Barboru Černoškovou zná většina z nás ze sportovní relace Branky, body, vteřiny, ale její působení je mnohem širší. Tento měsíc přijala právě ona pozvání do rubriky Inspireview, něco víc o jejím životě a práci se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Co konkrétně Vaše profese obnáší, tj. jak vypadá Váš běžný pracovní den? Co je na tom nejobtížnější?

Pracuji v České televizi ve dvou redakcích. Ta první je redakce sportu, tedy pod hlavičkou programu ČT sport, a ta druhá je v Centru dramaturgie publicistické, dokumentární a vzdělávací tvorby. Tam spadají třeba pořady Sama doma nebo 13. komnata. Záleží tedy na tom, jaký úkol mě zrovna v ten den čeká.

Vstávám ve tři čtvrtě na šest, chystám děti do školy a odvážím je. Pak jedu buď rovnou do práce a mám přenos mezi 12:30 – 14:00, nebo se ještě vracím na dvě hodinky domů a odjíždím tak, abych se mohla věnovat přípravě na Branky Body Vteřiny. Ty se vysílají živě před osmou večerní.

Obtížnost té práce je každý den v něčem jiném. Někdy se sejdou velmi nervózní hosté, někdy je práce složitá technicky – když propojujete živé vstupy z různých stadionů. Někdy je služba i 12 hodin dlouhá, takže je obtížné zvládnout se soustředit i večer stejně jako ráno. Plus do toho ještě natáčím autorský pořad Forum Bez frází, kam pokaždé sháním do studia tři respondenty. Kromě samotného rozhovoru je výzvou například hledání společného termínu natáčení.

Co jste studovala a dělala předtím a proč jste se rozhodla změnit své zaměření na to aktuální?

Vystudovala jsem Filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, obor historie – filosofie. Při studiu jsem se přihlásila do brněnské redakce sportu České televize na brigádu. Vzali mě a ta práce mě chytla.

Jsem taky bývalá reprezentantka v uměleckém plavání, na střední škole jsem i vrhala kouli. Ke sportu jsem měla vždycky blízko. Práce v televizi vám přináší i další příležitosti, a tak jsem moderovala třeba i hudební magazín nebo velké přenosy pro dvacet tisíc lidí. Je to zajímavá profese.

Kdy jste vlastně poprvé začala uvažovat o tom, že byste se vydala tímto směrem? Překvapilo Vás něco, když jste v tomto oboru začala pracovat?

Dlouho jsem působení v televizi brala opravdu jako brigádu. Zpestření při studiu. Až když jsem dostala nabídku moderovat hlavní sportovní zpravodajskou relaci Branky Body Vteřiny, říkala jsem si, že už asi zůstanu. Ale ještě nějakou dobu poté, co jsem se přestěhovala do Prahy, jsem dodělávala školu. Paralelně jsem kromě „Fildy“ studovala ještě Právnickou fakultu v Brně a myslela jsem, že budu právník nebo policajt. Ve třetáku jsem toho ale nechala a zůstala v televizi. No a překvapení? Ta jsou v téhle profesi každodenním chlebem.

BRANKY, BODY A TAK DÁL

Co by mě jako studenta na střední mělo bavit, co by mi mělo jít, abych si řekla: přesně tohle chci dělat?

To je těžká otázka. Myslím, že když chcete být novinářkou nebo redaktorkou, musíte být hlavně zvědavá. Taký je důležité umět pracovat s češtinou. Ale zároveň bych na sebe nekladla tak velké nároky, abych se už na střední nutně musela rozhodnout, jak bude vypadat můj další život. Pomůžou vám životní zkušenosti. Musíte hledat vlastní cestu, vašeň a radost. Třeba máte na střední představu, že z vás bude skvělá lékařka nebo vědkyně. A nakonec vás bude bavit vaření v restauraci nebo budete skvělou kadeřnicí. Všechno má smysl. Najít štěstí je váš největší úkol.

Je něco, co vám říkali Vaši učitelé, nějaká poučka, pravidlo, které dodnes používáte?

Neexistuje „od – do“. Hledejte souvislosti – to je výborná rada. Když znáte jen část příběhu, nevytvoříte si celý obraz. Vztahuje se to k práci novinářky a koneckonců i k tomu vězeňství. Nesoudím, dokud neznám celý příběh.

Jak po náročném dni odpočíváte? Máte nějaké oblíbené volnočasové aktivity?

Nejraději jsem s rodinou, to je můj relax. Ale moc volného času nemám. Když mám volný den a děti jsou ve škole nebo na kroužcích, působím jako dobrovolník v oblasti vězeňství. Chodím do věznic běhat s odsouzenými nebo přednášet.

Mojí hlavní motivací je ale péče o děti, které mají rodiče ve vězení. V České republice jich je skoro 40 tisíc – to je strašné číslo. Jako patronka projektu Žlutá stužka o jejich situaci mluvím v každém rozhovoru, tedy i v tom našem. Upozorňuji na to, že často trpí za chyby, které nespáchaly. Znáám spoustu zlých příběhů šikany, nepochopení, sebedestrukce. Láme mi to srdce, protože ta děcka za nic nemůžou. Děti nikdy nemůžou za chyby dospělých. A zároveň je potřeba vnímat, že i ti lidé, kteří teď jsou ve výkonu trestu, byli dřív dětmi. Když vyrůstáte v násilnickém prostředí a přivazují vás k topení, těžko z vás vyrostete zdravý člověk. Pokud někoho toto téma zaujme, doporučuji stránky našeho spolku **Žlutá stužka** www.yellowribbon.cz.

Býváte před nebo při natáčení nervózní? Jak vypadá Vaše příprava na něj?

Nervózní bývám, ono je to i dobře. Když to má člověk moc na salámu, přímý přenos ho vyškolí. Příprava je dlouhodobá, musíte vědět, o čem budete mluvit, mít plán. Připravuju se poctivě i na sebemenší úkol.

Je něco, co Vám před natáčením vždycky a stoprocentně dodá klid a Vy si řeknete, že všechno bude v pohodě? A naopak, je něco, co Vás rozhodí nebo naštvě?

Jsem dost prchlivá, vytočí mě lidi, kteří nemakají. Když si myslí, jací jsou mistři světa a ve skutečnosti jsou úplně mimo. Klid mi naopak dodá vědomí, že jsem připravená. A třeba i správné dýchání. Mám pár technik, které používám. A taky si vždycky představím, co by se stalo, kdyby se třeba po znělce Branek Bodů Vteřin objevilo místo moderátorky jen prázdné studio. To mě rozesměje a místo útěku radši zůstanu.

BRANKY, BODY A TAK DÁL

Jaký pořad nebo sport uvádíte nebo komentujete nejraději?

Záleží na situaci. Mám ráda estetické sporty, ale třeba i fotbal. Ráda mluvím s chytrými lidmi. Do Sama doma chodí špičkoví lékaři, vědci, to je vždycky úžasný zážitek si s nimi popovídat. Ti nejlepší bývají nejvíc v pohodě, platí to pro sportovce, umělce i vědce.

Po seriózních, poslední dobou často smutných Událostech mě usmívající se moderátoři Branek vždycky zahřejí u srdíčka. Kde berete všechnu tu dobrou náladu a pozitivní energii?

Pro mě je to každodenní boj, musím se smutkem pracovat. Je zajímavé, že ve Vaší otázce je zároveň obsažená i odpověď. Každý, kdo viděl Události, už dostal brutálně naloženo. Je fajn se najednou podívat na pořad, kde je největším neštěstím, když Martina Sáblíková dojede druhá 😊. Ne, samozřejmě, i my máme těžší témata. Ale snažím se nechat svoje emoce za dveřmi studia a přenášet na diváka jen dobrou náladu.

Máte nějakou oblíbenou osobnost, třeba ze sportu, která Vás dlouhodobě inspiruje?

Je jich víc. Ale za životní ikonu považuju dnes už zesnulou gymnastku Věru Čáslavskou. Nevím, jestli ji vaše mladá generace ještě zná, snad jo. Jestli ne, mrkněte se na internet. Je to skvělý příběh naší historie, nejen té sportovní. Měla jsem možnost s paní Čáslavskou pracovat, navštívila jsem ji na sklonku jejího života i v nemocnici. Opravdu hvězda.

Vzpomněla byste si na nějakou vtipnou historku?

Těch bylo! Třeba jednou nám v olympijském studiu hořelo. V Rusku, v roce 2014 se nám od horka vznítily kabely u kamer. Klimatizaci jsme nemohli zapínat, protože rušila zvuk ve vysílání, ve studiu bylo skoro 40 stupňů. Při zimní olympiádě! Pak začalo hořet, já zrovna seděla za stolem ve studiu, připravená na přenos. Kameramani oheň rychle uhasili a zeptali se, jestli jsem v pohodě, já řekla, že jo. A z režie se ozvalo: „Tak za deset!“. To znamená, že za deset sekund vás uvidí celý národ, protože vysíláte živě. Stanou se vám i takové věci 😊.

Máte nějakou vizi do budoucna, kam byste chtěla napřít své síly?

Přemýšlím o tom. Jeden cíl jsem si splnila – natočit desetidílnou sérii vlastních diskuzních pořadů Forum Bez frází. Věnuju se tam tématům, která se do běžného vysílání dostanou jen málokdy – poruchám příjmu potravy u sportovců, finanční (ne)gramotnosti nebo duševnímu zdraví. Ted' chystám díl o sexualizovaném násilí ve sportu s ohromně silným příběhem atletky Terezy Vytlačilové, kterou roky zneužíval její trenér. Je moc statečná a její příběh může pomoci dalším mladým lidem. To je můj cíl, dát prostor i lidem, kteří roky mlčeli. Zlepšit prostředí sportu, zlepšit život v České republice. A i když to půjde jen o malý kousek, stojí mi to za to.

Tak to přejeme hodně štěstí při natáčení, určitě to bude super! Děkujeme moc za rozhovor i za to, že máte tak ochotné srdíčko. Na Vás i na Vaši výjimečnou pomoc si vzpomeneme pokaždé, když se v televizi objeví zelenobílá zeměkoule a ozve znělka Branek.

ODKAZ EDGARA ALLANA POEA NA NETFLIXU?

Edgar Allan Poe, významný spisovatel a zakladatel horroru, a Netflix, moderní vysílací stanice. To je trošku divná kombinace, uznávám. Ale co když Netflix přijde s novým hororovým seriálem, který vychází z díla Edgara Allana Poea? Tak to buď bude výborná krvavá podívaná anebo to bude naprostý propadák, který by potřeboval zakopat hluboko do země.

Na začátku října dorazil na Netflix velmi očekávaný hororový seriál *The Fall of the House of Usher* od režiséra Mika Flanagana. Osmidílná série sleduje Rodericka Ushera, generálního ředitele zkorumpované farmaceutické firmy, jak se potýká se svou temnou minulostí, když záhadným a brutálním způsobem začnou umírat jeho děti. A mezitím démon Verna znovu oživuje mrtvé z minulosti jiných lidí. Jak už je z úvodu jasné, námět není originální. Série nese stejný název jako jedna z povídek Edgara Allana Poea, tedy „Pád domu Usherů“, která poprvé vyšla roku 1839.

Samotného spisovatele není třeba představovat, jelikož ho všichni známe z hodin literatury. Jeho nejvýznamnější díla jsou „Havran“ a „Jáma a kyvadlo“. Co je na jeho životě ale zajímavé, a v hodinách literatury vám to možná nikdo neřekl, je to, že si v mladém věku osvojil závislost na hazardních hrách (díky které měl po celý život finanční problémy), oženil se svou čtrnácti letou sestřenicí a měl obrovské deprese. Když mu potom manželka umřela, sáhl po alkoholu a vytvořil si tak další závislost. Na to, jak měl komplikovaný život, psal mimořádná díla, která se čtou až dodnes.

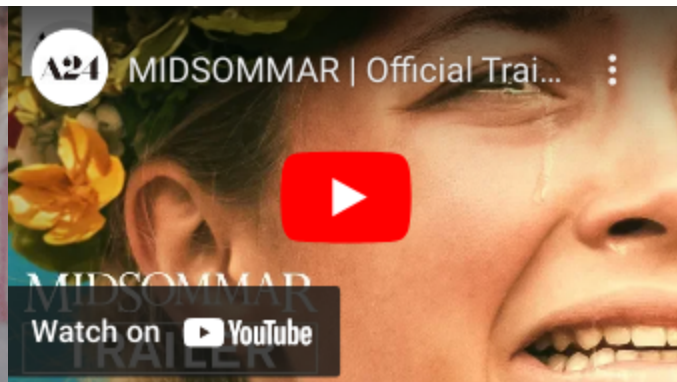
Povídku „Pád domu Usherů“ vypráví neznámý vypravěč, který je pozván do domu svého přítele Rodericka Ushera. S ním bydlí i jeho sestra Madeline, trpící katalepsií a hned na začátku přejde do transu. Když později umře, Roderick trvá na tom, aby ji na 2 týdny pohřbili v rodinné hrobce, která je přímo v domě. Během dalších týdnů se vypravěč a Roderick stále víc hádají, což vede k záchvatu vzteku u Rodericka. Mezitím, co se snaží uklidnit, se v jeho pokoji objeví zakrvácená Madeline, která byla pohřbena za živa. Celý příběh je zahalen do stísněné atmosféry a navodí tu správnou hororovou náladu.

S Netflixovou adaptací se pak přenesete do moderní doby, takže už nebudete pozorovat příběh z doby dávno minulé, ale té naší. Co taky Mike Flanagan udělal jiného, jsou postavy. Mnoho z nich totiž v původní povídce vůbec nebylo. Režisér se ale inspiroval v jiných povídkách či básních Poea a přenesl je do své seriálové podoby. Nejen postavy, ale i jejich smrt tak čerpá z celého autorova díla. Například hned druhá epizoda vychází z povídky „Maska červené smrti“ (která je mimochodem filmově zpracovaná hned dvakrát). V každém díle se tak dozvídáme, jak každý člen klanu Usherů umřel a jak moc prohnitý ve svém jádru byl.

Jestli hledáte něco, co vás naladí na halloweenskou náladu a nevadí vám trochu psycho atmosféry, tak je seriál pro vás. Mně osobně se více líbila kratší povídka, protože tento žánr moc nemusím, takže seriál se podle mě moc táhnul. Dohromady má ale jenom jednu sérii s osmi díly po zhruba hodině. Naproti tomu má povídka necelých 80 stran, takže tu máte přečtenou během chvilky. Jestli sáhnete po klasice anebo moderní adaptaci, nechám jenom na vás.

NOČNÍ MŮRA ZE ŠVÉDSKA

Vendy: 8/10

I když jsem velký filmový fanoušek, nikdy jsem moc nemusela hororové filmy. Ale Midsommar je jeden z mála, které jsem viděla. Je totiž velice odlišný od ostatních hororů. Neuvidíte v něm scény, kde na vás najednou vybafne nestvůra nebo záporák, jak je zvykem v tomto žánru. Ale i bez nich vás film dokáže pořádně znepokojit a vyděsit.

Snímek je totiž velice explicitní, takže silně doporučuji těm se slabším žaludkem, aby tento film vynechali. Přiznám se, že i mně některé scény vyrazily dech, a to doslova miluji akční a „krvavé“ filmy. Nejhorší pro mě byla scéna páření, kdy jsem film musela vypnout, jak moc se mi dělalo špatně. Rozhodně je pro shlédnutí potřeba velká odvaha.

Zároveň však v sobě film obsahoval něco, kvůli čemu jsem se na něj musela dokoukat. Téma kultů pro mě bude vždy něčím, z čeho mi přebíhá mráz po zádech, ale současně nesmírně přitahuje mou pozornost. Obzvláště zajímavé mi přišlo, že švédština nebyla ve filmu přeložena. O to víc na nás zapůsobila tajemnost komunity a přišlo nám, že mezi ně vůbec nepatříme. Díky tomu jsme se taky mohli vcítit do pozic hlavních postav, které přesně toto kvůli jazykové bariéře prožívali.

Abych to tedy shrnula, i když to není ten nejlepší film na světě, pořád mě nadchlo jeho téma a příběh a byl to rozhodně jeden ze zvláštnějších filmů, které jsem viděla. Samozřejmě není pro každého, ale určitě se najdou lidi, kteří mají snímek mezi svými top

Ahoj, jsi ok stím, že budeme psát recenzi na Midsommar?

Asi jo, ale vůbec nic o něm nevím. O čem to zhruba je?

Skupinku amerických studentů pozve jejich švédský kamarád do svojí odlehlé rodné vesničky na jedinečnou oslavu slunovratu, která se děje jen jednou za 90 let.

Přátelé však brzy zjistí, že zdánlivě idylická komunita má temné a znepokojivé rituály. Oslavy postupně eskalují, a skupina se ocitne v noční můře, ze které nejde uniknout.

To zní skvěle! A bude se to hodit k Halloweenu. Jsou tam nějakí známí herci?

Florence Pugh má hlavní roli, a pak jsou tam třeba Jack Reynor nebo Will Poulter.

To poslední mi nic neříká...

Eustác z Narnie? Myslím, že se mihnul i v Labirintu.

Ok, ok, a kdo to režíroval?

Ari Aster. Sám si i napsal scénář 😊

Wow. Vypadá to výborně, takže na to mrknu 😊

NOČNÍ MŮRA ZE ŠVÉDSKA

Dája: 6/10

Midsommar působí jako sen. Něco jako noční můra, od které se nedají odtrhnout oči. Fascinovala mě komunita „Hårga“, a požívala jsem všechny emoce spolu s Dani. Jenže po nějaké době sen skončil, a já tak nějak nevěděla co si myslet.

Nedá se říct, že se mi film nelíbil, ale měla jsem až moc nezodpovězených otázek na to abych byla nadšená. Jak zemřela Connie? Co se dělo se sestrou hlavní postavy? Z úvodu to vypadalo, že to bude důležitá součást příběhu, ale netrvá to dlouho, a úplně se na ni zapomene. Jak přesně to chodí s Májovými Královnami? Protože tyto konkrétní oslavy se konají jednou za 90 let, ale Pelle na začátku filmu ukazuje fotky královny z minulého roku. A nejhorší je, že kdybych chtěla, tak můžu pokračovat...

S větším odstupem času jsem spíš naštvaná. Tenhle film měl potenciál, ale využil ho jen na půl. Což je škoda, protože po vizuální stránce je to určitě jeden z lepších. Herci jsou úžasní a věřím všem propojeným emocím, které prožívají. Režiséra znám a obdivuju, a v rozhovorech je slyšet, že má tenhle projekt opravdu rád.

Takže pokud se na film chcete kouknout, doporučovala bych shánět si o dvacet minut delší režisérský sestřih. Protože i přes výhrady které mám, Midsommar je dobrý film, a pokud máte rádi horory, určitě stojí za vidění.

PĚT DLOUHÝCH NOCÍ U FREDDYHO

Pro mnohé z nás je Five Nights at Freddy's aneb FNAF spíše starou známou, ale s nedávným vydáním nového DLC Security Breach: Ruin a premiérou filmového podání nadešel správný čas si tuto hru připomenout. A pro ty z Vás, kteří herní sérii neznají, nezužefte, v následujících řádcích se dozvíte vše podstatné.

Jedná se o sérii hororových her, jejichž tvůrcem je Scott Cawthon. Celosvětově se je podařilo rozšířit především díky youtuberům a kreativním fanouškům. Ti nejen začali tvořit své vlastní animace a verze her, ale i originální písně jako je například It's been so long od The Living Tombstone. Celkově Scott vytvořil 13 her, 16 novel, 11 komiksových knížek a nově také spolupracoval s Emmou Tammi na scénáři svého prvního, ale jistě ne posledního filmu.

Přestože se skoro každá hra odehrává v uzavřené pizzerii a vaší jedinou povinností je pravidelné sledování kamer nebo zavírání dveří, má FNAF dlouhou a nejasnou příběhovou linku. Většina jejích částí je Vám představena v podobě telefonátů, miniher nebo krátkých ukázek, z kterých si pak sami utvoříte vlastní obrázek, takže pokud rádi strávíte čas rozebíráním nejmenších detailů a různých teorií, je FNAF hra přesně pro Vás.

První vydaná hra Five Nights at Freddy's, kterou jsme si zahráli my, vyšla již v roce 2014, takže na rozdíl od novějších her jako Security Breach nebo Help Wanted je její gameplay vcelku jednoduchý. Hrajete jako noční hlídač pizzerie, který se chystá prožít a snad i přežít 5 opravdu zajímavých nocí. K vaší smůle nejste v pizzerii úplně sami. Freddy, Chica, Bonnie a později i Foxy se budou po dobu dalších pěti nocí snažit dostat k Vám do pracovny. Vaší jedinou možností je udržet je venku, dokud neodbihe šestá hodina ranní, kdy se všechny postavy vrátí zpět na své místo.

K dispozici máte bezpečnostní kamery a ocelové dveře, ale pozor, ty vás ochrání jen do té doby, než vám dojde baterie, stane-li se tak, můžete už jen odvrátit zrak a snažit se zachovat klid. Určitě se hodí zapojit si sluchátka, často jde totiž poznat, kde se roboti zrovna pohybují, díky zvukovým efektům, jen opatrně atmosféra je pak zaručeně děsivější. První noc se bude zdát snadná a postupně začne přituhovat, přesněji o třetí noci. To se do hry přidá nový hráč, který pořádně prověří vaše reflexy. Foxy je totiž pěkně rychlý lišák snažící se dostat do kurníku, kde Vy jste bohužel slepice.

Jestliže se Vám úspěšně podaří přežít všech 5 nocí a stále nebudete mít dost, můžete si zahrát bonusovou 6 noc, která je znovu o něco těžší nebo postoupit do další hry Five Nights at Freddy's 2. A pokud neradi hororové hry hrajete a radši sledujete, doporučujeme kouknout na nějaký ten let's play nebo si rovnou zajděte do kina, jako to uděláme i my. Milovníkům her zdar a zas někdy příště!

DEAD BY DAYLIGHT

CO TO JE?

Dbd (dead by daylight) je on-line hororová hra pro více hráčů, která je jedna z nejpoblárnějších her v tomto žánru. Jedná se o hru z roku 2016 od studia Behaviour Interactive, která prošla výrazným grafickým vylepšením na konci roku 2022. Objevuje se zde spousta popkulturních postav známých z kultovních hororových filmů jako jsou například Samara (Kruh), Nemesis (Resident evil 3), Ghostface (Scream), Michael Myers (Halloween), Demagorgon (Stranger things) a mnohem více.

JAK PROBÍHÁ?

Před samotnou hrou nás čeká pár úkolů, které nám později pomůžou samotnou hru vyhrát. Prvně si pečlivě musíme vybrat, jestli budeme hrát za zabijáka nebo přeživšího, a u nich si pak vybrat čtyři z nespočtu doplňků, schopností a vybavení které jsou u nich k dispozici.

HLAVNÍ ČÁST HRY

Hra se odehrává na jedné z deseti vytvořených map, které mají mnohé znaky společné: všechny nahánějí hrůzu svým vzhledem, atmosférou a předměty, které se všude nacházejí. Od háků na velryby rozmístěných všude po mapě až k plyšákům bez hlav, od polorozbitých opuštěných budov po stopy krve všude po zemi, to vše, a mnohem víc, čeho si všimnete, ve vás po celou dobu vyvolává nepříjemné pocity. Zároveň se ve všech mapách nachází vždy sedm rozbitých generátorů, sklepení se čtyřmi háky a obvykle jedna větší budova, která má povětšinou dvě patra. Cíl hry se pak liší podle toho, za koho hrajeme.

DEAD BY DAYLIGHT

CÍL ZABIJÁKA

Zabiják se naopak snaží zabránit přeživším v útěku nebo pokroku při spravování generátoru. Každý má své schopnosti, ať už pasti na medvědy, maskování či střelné zbraně, které mu pomáhají potrápit ostatní hráče, které se snaží obětovat „entitě“, která je neaktivní po většinu hry a objevuje se jen při konečném rituálu. Ten probíhá tak, že zabiják oběti pověsí na už zmíněný hák, na kterém pro dokončení rituálu musí být buď pověšeny dlouho, anebo třikrát po sobě. Zabiják vyhrává po obětování všech čtyř hráčů či vypršení časového limitu.

PROČ A KDE HRU HRÁT?

Hra samozřejmě není pro všechny, její označení pegi 18 není pro srandu a pokud nemáte rádi se bát a násilné chvíle doporučil bych ji spíš nezkoušet. Ovšem pokud si chcete zahrát za vaší oblíbenou hororovou popkulturní postavu, tak tato hra je pro vás jako dělaná. Hra samotná stojí 20 € (nyní 7 € se slevou na steamu) a dá se hrát na počítači, konzoli i mobilu.

CÍL PŘEŽIVŠÍCH

Přeživší jsou dohromady čtyři, každý má jinou vlastní postavu. Všichni se snaží ale o jedno a to samé, utéct. Jsou totiž uvězněni ve velkém prostoru za dvěma velkými ocelovými dveřmi, které se dají otevřít pouze elektrickou pákou. Električka je ovšem vyhozená, a tak musí spolupracovat, aby ji opět zprovoznili. To dosáhnou opravením jakýkoliv pěti ze sedmi generátorů umístěných náhodně po prostoru, které jsou označené lampou. Jeden generátor trvá jednomu člověku opravit minutu a půl, při které na něj může v náhodný moment vyskočit tzv. skillcheck, ve kterém se jedná o terč a vy jako hráč se do něj vmála sekundovým okénkem musíte strefit. Za netrefený terč čeká hráče potrestání ve formě odebrání celkového pokroku na generátoru a informování zabijáka o jeho lokaci. Po opravení všech generátorů je třeba otevřít jednu ze dvou bran, tím utéct z místa masakru a vyhrát.

Zároveň také musí myslet na ostatní přeživší a pomáhat jim, když potřebují. Jedná se například o situace, kdy je někdo pověšený na hák, zraněný zabijákem či jen potřebuje půjčit předmět a doplněk pro urychlení spravování generátoru.

ELEKTRICKÉ KŘESLO

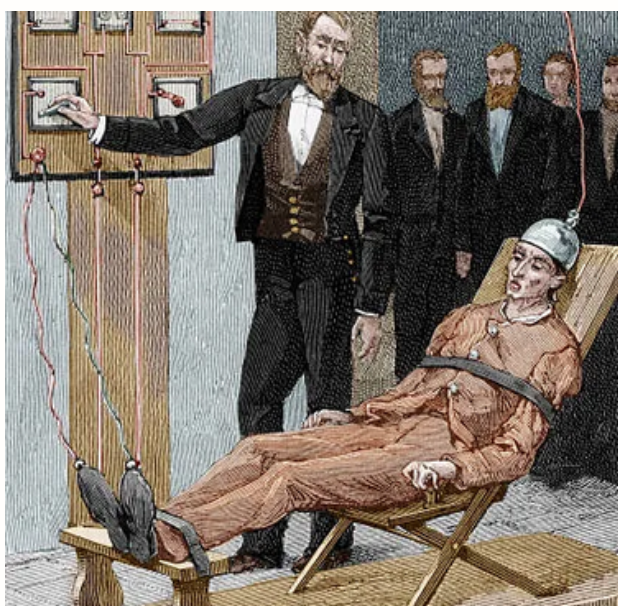
Vítejte u našeho speciálního Halloweenského dílu. Podíváme se na jeden ze způsobů provádění trestu smrti, který se v dnešní době užívá jen ve Spojených státech. Dnes vám blíže představíme princip fungování a historii elektrického křesla.

Rádi bychom vás upozornili, že tento článek není určen pro slabší povahy!

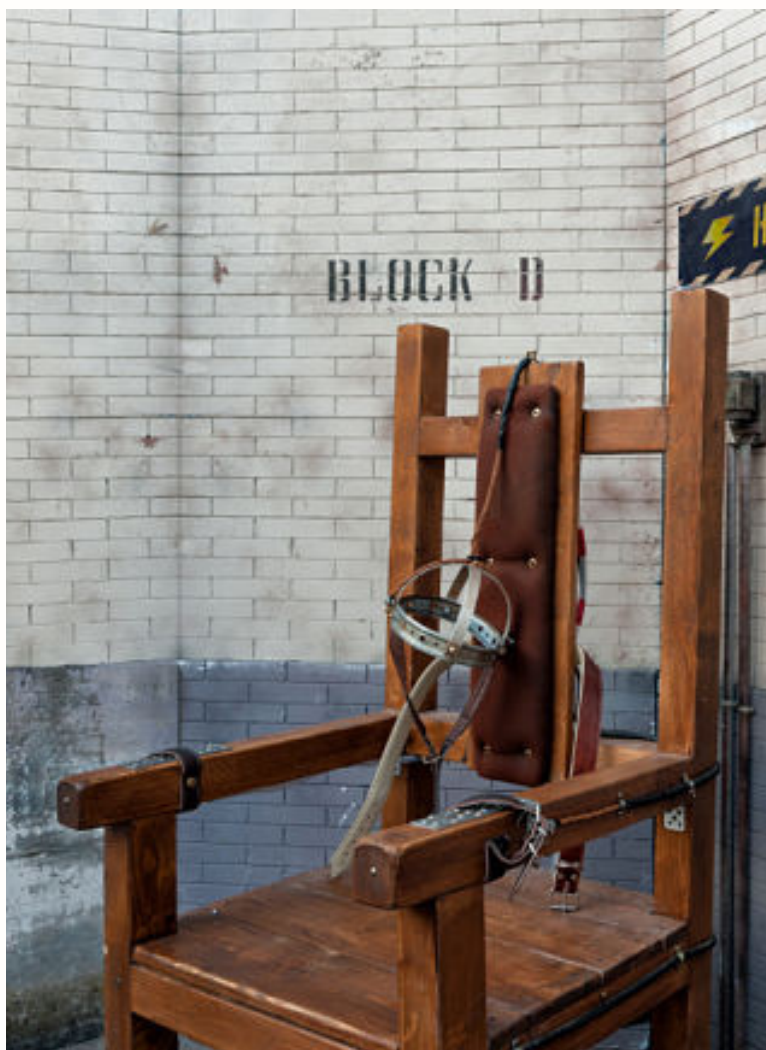
Idea elektrického křesla vznikla v USA ke konci 19. století, jako „humánnější“ způsob poprav. Do té doby se totiž popravovalo většinou oběšením. Snápadem tohoto stylu poprav přišel 1881 zubař a vynálezce Alfred Porter Southwick, když slyšel příběh o muži, který se dotkl elektrického generátoru, což předcházelo téměř okamžité smrti. Světlo světa spatřilo elektrické křeslo v roce 1886 v New Yorku a roku 1890 byl na elektrickém křesle usmrčen první vězeň, který se jmenoval William Kemmler. Kemmler v březnu 1889 zavraždil svou družku sekerou. Advokáti odsouzeného protestovali, že poprava na elektrickém křesle je údajně příliš krutá. Jejich protesty a námitky však nebyly vyslyšeny a k popravě došlo 6. srpna 1890 v 6 hodin ráno. U procesu byli přítomni i mnozí diváci. První pokus Kemmlera nezabil, ale způsobil mu těžké popáleniny. Druhý pokus, který trval minutu již odsouzeného úspěšně usmrtil. Přítomné publikum popisuje scénu, kterou vidělo, jako jednu z nejotřesnějších scén. Při provádění pokusu totiž bylo cítit Kemmlerovo spálené maso a od jeho hlavy stoupal kouř. Jeden z reportérů dokonce řekl, že by udělali lépe, kdyby odsouzeného stali sekerou.

Jenže William Kemmler zemřel na prvním prototypu. Finální podobu představil první státem pověřený kat Edwin Davis, který získal na elektrické křeslo patent.

Elektrické křeslo se od roku 1976 užívá pouze ve Spojených státech např. v Alabamě, na Floridě nebo ve Virginii. Do té doby jej užívali také na Kubě.

<https://www.gettyimages.com/detail/news-photo/capital-punishment-with-an-electric-chair-ca-1890-coloured-news-photo/526962928>

V dnešní době příprava na popravu a poprava samotná probíhá tak, že několik hodin před výkonem trestu je odsouzenému umožněn poslední telefonát, stejně tak jako poslední jídlo dle vlastního výběru. Poté je vězeň odveden do sprch a je prohlédnut, jestli neukrývá něco, co by mohlo chod popravu jakkoliv narušit. Následně je obléknut do oblečení, které se liší v závislosti na jednotlivcích a je poslán do přípravné místnosti, kde jsou vězni oholeny vlasy, zkrácená jedna nohavice a rovněž oholena noha pod zkrácenou nohavicí, aby v místech, kde budou zavedeny elektrody nic nebránilo elektrickému proudu. Rovněž je trestaný opatřen plenou, kvůli možnému úniku tělních tekutin během procesu.

Vězeň je odtud již veden rovnou do popravčí místnosti a následně je připoután k dřevěné židli a na hlavu a oholenou nohu jsou mu připevněny elektrody namočené ve slané roztoku pro lepší vodivost.

Na pokyn hlavního dozorce je zapojen zdroj o napětí 500-2300 voltů. Po několika vteřinách od vypojení zdroje doktor zkontroluje, zda věžňovo srdce bije a popřípadě se proces opakuje.

Popravu většinou následuje kouř či pára, pach spáleného masa, krvácení z očí, či úst, únikem moči, zvracením; vězni také mohou vypadnout oči zdělků, či může jeho tělo začít hořet. Smrt je způsobena zástavou srdce, nebo paralýzou dýchací soustavy.

Mimo Williama Kemmlera na elektrickém křesle zemřeli i jiní tím známí lidé. Například sériový vrah Ted Bundy, kanibal Albert Fish, špion Julius Rosenberg, či atentátník Leon Czolgosz.

Doufáme, že se vám tento ne úplně mírumilovný díl naší rubriky líbil a opět za měsíc se na vás těšíme.

VĚŘTE, NEVĚŘTE

Vážení čtenáři, vítajte u rubriky Věřte! Nevěřte? našeho časopisu.

Mnozí z Vás si ji pamatují pod původním názvem “Je to pravda, hádejte,” a základní myšlenka se nezměnila. Každý měsíc zde najdete příběh a bude jen na Vás uhodnout, zda je pravdivý, nebo si jen vymýšlím.

Deset sekund nádech a jeden hluboký výdech, pak to začalo. Prvně se mi zamotala hlava, vzápětí bolest, nevolnost... a panika. Myslela jsem si, že umřu nebo už umírám. Bylo mi špatně, ale ne od žaludku, převážně v krku a plicích. Utekla jsem na záchod a snažila se ten nepříjemný pocit vyzvracet, jediné, co ze mě ale vyšlo, byl pláč, který po chvíli propukl v hysterické skučení. **Proč pláčeš? Co se děje? Proč pláču?** V ten moment jsem se nemohla zamyslet, převládal strach, že mi dojde kyslík a já umřu, proto byl můj výlev plný pauz, kdy jsem se hluboce, až do bolesti plic, nadechovala. Ach Bože, jak jsem unavená byla další myšlenka, která mě začala okupovat. Odvedli mě zpátky za ostatními a já si lehla vedle kamarádky na postel. Když jsem zavírala oči, pronikl mým tělem odporný pocit. Moje nohy, moje ruce, moje prsty – nic z toho jsem necítila. Byl to asi ten nejhorší pocit, který jsem kdy zažila. Samozřejmě jsem začala křičet, a pro hrůzu mých přátel i volat o jejich pomoc. Vidíte, že ležíte na posteli, všechen váš racionální zbytek vám říká, že jste v pořádku a nic se neděje, ale ten strach. Ten strach a pocit, že necítíte a máte cítit, to, že když se dotknu stěny, moje ruka to má určitým způsobem cítit. Ležení na posteli má být nějak cítit, má to být povědomý pocit, ale já to tak necítím. Tlak, teplota, textura, všechno je špatně, celkové vnímání je špatně a umírám. V životě si tím nechci znova projít, byla to zkušenost, kterou bych skutečně nazvala terorem.

Mohlo uběhnout patnáct minut stejně jako mohla uběhnout jedna hodina a já začala chodit po bytu. To nejhorší jsem měla za sebou, jen jsem se stále musela ujišťovat, že dýchám. Občas jsem zastavila a zkoumala svoje ruce. Byly fascinující, neustále se pohybovaly, i když jsem je nechala v klidu, chvěly se zvláštním způsobem – vypadaly jako z tradičně kreslené animace. V jeden moment mi někdo zavřel dveře před obličejem, což jsem ve svém stavu vyhodnotila tak, že mě skřípli ve dveřích. Po celém obvodu ve výšce spánků se mi zužovala hlava. Ze začátku mi to nijak závrtně nevadilo. Nicméně, postupně se to zvrhávalo ve větší a silnější utahování. Začala jsem si na to hlasitě stěžovat. Kamarádi mě místo uklidnění přesvědčili, že když se vyspím, bude mi ráno zase dobře. Lháři to byli.

Myslíte, že něco takového skutečně prožil? Hádejte!

ÚZKOST JE SKRYTÉ TRÁPENÍ GENERACE Z

Přiměřená úzkost je přirozená emoce, zakládá se na strachu, obavách a představách. Od strachu se liší tím, že úzkost nebývá dostatečně odůvodněná, bez zřejmého důvodu, zatímco strach často mívá nějaký konkrétní spouštěč nebo rozumný základ. Při úzkosti nevíme ani čeho se bojíme, ale určitý zdroj strachu tam bývá skrytý.

U každého jedince se úzkost projevuje jinak. Obecně můžeme říct, že je často doprovázena tělesnými příznaky jako tlak na hrudi, zvýšený tep a krevní tlak, pocení, zrychlení dechu, anebo pocit, že se nemůžeme pořádně nadechnout. Příznaky mohou být u každého jedince zcela rozdílné. Úzkost je tu s námi odjakživa, je to fyzická a psychická reakce, kterou máme po našich předcích, proto se nám např. odkrvují svaly nepotřebné k útěku a proto můžeme mít studené ruce.

Chorobná úzkost, tj. úzkostné poruchy se značí přehnanou mírou úzkosti po delší dobu a jedinec ji prožívá častěji. V dnešní době děti a dospívající trpí zvýšenou úzkostí a ta postihuje asi 30 % žáků devátých tříd v České republice. Je důležité zmínit, že citlivější a emocionálnější lidé jsou náchylnější k úzkostem.

U lidí trpících chorobnou úzkostí po extrémně dlouhou dobu se může vyvinout psychóza anebo se člověk stane přehnaně empatickým. U úzkostných poruch bývají často přidružené jiné poruchy a o to je léčba složitější. Pro představu, úzkost může zapříčinit depresi, stejně tak deprese zhoršuje úzkost.

A nakonec, co můžeme dělat, když se trápíme úzkostnými stavy, které už nám zasahují do každodenního života? Důležitým krokem je si uvědomit, co to vůbec cítíme. Jakmile si ujasníme, co to je, musíme to přijmout a potom se více zamyslet nad tím, co s těmito pocity (v našem případě s úzkostí) můžeme dělat.

Prvně se podíváme na to, co by mohlo být příčinou. Úzkost může mít mnoho příčin, jako například: dlouhotrvající zvýšený stres, vyčerpání, potlačování vlastních emocí, psychické či fyzické trauma, nátlak z okolí (i ze strany sebe samotného), iracionální strach z odsouzení ostatními lidmi (sociální úzkost/fobie). Příčiny mohou být též fyziologické – jedna z nich může být dysfunkce štítné žlázy, která nám dokáže zapříčinit nadměrné úzkosti způsobené hormonální nerovnováhou. Fyzické, tak psychické vyčerpání vede k většímu riziku úzkostných stavů. Nedostatek sebejistoty a velká kritičnost vůči sobě samému bývá častá příčina generalizované sociální fobie.

Základem úzkostných poruch bývají negativní myšlenkové vzorce. Jsou to opakující se myšlenky nebo také představy a pocity, které se nás snaží vyvarovat před možnými, přesto iracionálními situacemi. Tyto myšlenkové vzorce ve výsledku spíše uškodí. Představy mohou být formou "Co by bylo, kdyby..."

Může vám pomoci přečíst si knížku o úzkostech, kde se mj. přímo rozebírá konfrontační terapie a měnění vlastních myšlenkových vzorců a kde je tato knížka sestavená formou návodu, jak se zbavit nepřirozené úzkosti.

Pokud si nevíte rady se svými psychickými problémy, např. úzkostí, vyhledejte pomoc co nejdříve. Můžete se obrátit na školní psycholožku (kabinet č. 256), svěřit se komukoli, komu věříte. Můžete využít krizová centra anebo anonymní Linku bezpečí.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký, dnes speciálně děsivě Halloweenský, rozhovor s profesorem či profesorkou, vtom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří vprvním čísle hádali, je tady odpověď. Náš minulý rozhovor nám poskytla paní profesorka Mašková! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes? Pro svůj typ hlasujte v odkazu pod hádankou.

Jaký Halloweenský kostým je Váš nejoblíbenější?

Nemám moc talent na výtvarné činnosti, takže na sebe maluji jen něco velmi jednoduchého. Kostým čarodějnice je také poměrně snadný. Na ostatních ale obdivuji ty neskutečné masky na Día de los Muertos. Některé výtvary, i u nás ve škole, jsou dechberoucí.

Jaká je Vaše oblíbená Halloweenská aktivita?

Jednoznačně dlabání dýní. Líbí se mi, že výsledek nemusí a vlastně ani nemá být dokonalý.

Halloween, Dušičky nebo Día de los Muertos?

Halloween mám moc rád/a, jen by bylo dobré, kdyby se o něm vědělo více, o jeho původu a kde se vlastně vzaly ty zvyky. Že to není jen konzumní americký svátek, ale sahá mnohem dál do minulosti...

Byl/a jste někdy svědkem nějaké paranormální činnosti?

Naštěstí ne. Ale stává se mi, že na někoho myslím a on mi v ten okamžik zavolá.

HÁDEJTE!

<https://forms.office.com/e/mp6n2e9Xzp>

Jaká je Vaše nejděsivější noční můra?

Chaloupka na kuří nožce. (smích) Byla jsem malá, ale pamatuji si to živě dodnes.

Jakého zvířete nebo hmyzu se bojíte a proč?

Obecně mám velký respekt ze všeho, co mi sahá výš než do půli lýtek. Úplně ale nesnáším a odmítám sahat na všechny ty brouky, co v létě nalétají do bytu, vydávají hrozné zvuky a číhají snad úplně všude. I teď mi z toho jde mráz po zádech.

Máte nějaký oblíbený strašidelný film nebo horor?

Nerad/a se bojím. Ale jsem velkým fanouškem Tima Burtona a filmy jako Beetlejuice, Sleepy Hollow, Mrtvá nevěsta či Frankenweenie mají čestnou výjimku.

Připravujete každoročně na Halloween nějaký speciální pokrm?

Žádnou takovou tradici nemáme. Občas se ale vyblbnu s mumii nebo se stavím pro nějakou Halloweenskou mlsku.

Tady jsou výsledky z minulé hádanky! Studenty a profesory, kteří hádanku uhádli, zařadíme do losování o malou cenu :) Z minulého čísla měla štěstí studentka Marie Prokešová, kterou prosíme, aby se nám ozvala na email redakcegyby@gmail.com. Všem ostatním moc děkujeme za účast! A příště hodně štěstí!

Profesorka Mašková

Téma

Daniela Hoření
Tatiana Zemanová

Nové tváře GYBY

Tomáš Dvořák

Kukátko

Kristýna Hošková

Naši předkové

Vanda Černošek
Naděžda Afanasyeva

Tipy na čtení

Tomáš Dvořák
Julie Keřkovská

InspireView

Ema Vránová

Recenze

Vendula Cvrkalová a Daniela
Hoření

Netflixový souboj

Kristýna Nečková
Vendula Cvrkalová
Daniela Hoření

Pojďme si zahrát

Barbora Kouřilová
Matouš Hobza

Co jsou zač?

Julie Keřkovská
Tomáš Dvořák

Věřte, nevěřte

Eliška Pavlíčková

Myslím, tedy jsem

Andrea Suchá

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Grafika

Matouš Hobza
Teodor Politzer
Běla Zemanová

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu